

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **V. O.**, bývajúcej vo V., zastúpenej v dovolacom konaní JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom vo Vranove nad Topľou, M. R. Štefánika 171, proti žalovanému **J. K.**, bývajúcemu vo V., zastúpenému v dovolacom konaní JUDr. Ing. Zuzanou Lodovou Amrichovou, advokátkou v Humennom, Kukorelliho 1505/52, o **vrátenie daru**, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. 9 C 205/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. marca 2013, sp.zn. 8 Co 72/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi náhradu trov dovolacieho konania 67,88 € k rukám JUDr. Miloša Kaščáka, advokáta vo Vranove nad Topľou, M.R. Štefánika 171, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom z 21. decembra 2011 č.k. 9 C 205/2010 -98 uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku podpísať pre žalobkyňu listinu o vrátení daru v znení, že žalovaný vracia späť do vlastníctva žalobkyne nehnuteľnosti : 1/ byt č. 2 na prízemí, nachádzajúci sa v dome, súpisné č. X., kat. úz. Č. od B8 v celosti, postavenom na parcele č. 1291, zastavaná plocha o výmere 208 m² a zapísanom na LV č. X. kat. úz. Č., 2/ spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu súpisné č. 101 vo veľkosti 1/4 z celku, vyplývajúci z pomeru podlahovej plochy bytu 57,89 m² k úhrnu podlahových plôch všetkých bytov v dome a 3/ spoluvlastnícky podiel na zastavanom pozemku parcela č. 1291 o výmere 208 m² kat. úz. Č. vo veľkosti 1/4 z celku, vyplývajúci z pomeru podlahovej plochy bytu 57,89 m² k úhrnu podlahových plôch všetkých bytov a nebytových priestorov

v dome. Žalobkyňa prijíma dar späť do svojho vlastníctva. Pokiaľ žalovaný listinu nepodpíše, tento rozsudok nahrádza jeho podpis. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol tak, že žalovaného zaviazal uhradiť žalobkyňi trovy konania za súdny poplatok za návrh v sume 99,50 € na účet Okresného súdu Vranov nad Topľou a trovy právneho zastúpenia vo výške 531,81 € na účet jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa vec právne posúdil podľa ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka a vykonaným dokazovaním mal preukázať, že žalovaný hrubo porušil dobré mravy vo vzťahu k žalobkyňi, a to tým, že ju fyzicky napadol a spôsobil jej zranenie tváre. Súd vyhodnotil viaceré príčiny nezhôd medzi účastníkmi konania, v ktorých dominovali hádky a slovné útoky, predovšetkým však prihliadol na konkrétny incident z 1. augusta 2010 medzi žalobkyňou a manželkou žalovaného, ktorý mal byť zásadným dôvodom pre zrušenie darovacej zmluvy. Súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov v jednotlivosti, ale aj v ich vzájomnej logickej súvislosti, mal za to, že práve manželka žalovaného žalobkyňu napadla, spôsobila je poranenie tváre. Túto skutočnosť potvrdila aj fotodokumentácia a oznámenie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu z Obvodného oddelenia polície vo Vranove nad Topľou. Súd mal za to, že takýto fyzický útok, navyše pri nezistení jeho provokácie zo strany žalobkyne, objektívne zodpovedal hrubému porušeniu dobrých mravov žalovaným a je relevantným dôvodom pre požiadavku vrátenia daru. Za právne bezvýznamnú skutočnosť súd považoval to, či toto konanie bude príslušným priestupkovým orgánom, ako priestupok aj právoplatne vyhodnotený. Občiansky zákonník neustanovuje, že závažné správanie sa obdarovaného proti darcovi musí dosiahnuť stupeň intenzity priestupku. Aj keď v konaní nebolo popreté, že žalovaný spolu so svojou manželkou predmetnú nehnuteľnosť zveľadľoval, táto skutočnosť by mohla mať význam v prípadnom domáhaní sa protihodnoty zveľadľovaním získanej nehnuteľnosti, nie však v konaní o vrátení daru.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 25. marca 2013, sp.zn. 8 Co 72/2012 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a súčasne rozhodol, že žalovaný nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalobkyňi sa ich náhrada nepriznáva. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku s poukazom na § 219 ods. 1, 2 O.s.p. K odvolacím námietkam žalovaného uviedol, že právny úkon darcu adresovaný obdarovanému, ktorým sa domáha vrátenia daru bol obsahom žaloby. Žaloba bola žalovanému, ako to vyplýva z obsahu spisu, doručená 10. septembra 2010. Nestotožnil sa preto s námietkou žalovaného, že žalobkyňa nepostupovala v súlade s § 630 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že podľa ustálenej súdnej praxe predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu je veľký nevďak

zo strany obdarovaného, prejavujúci sa v takom jeho správaní, ktoré možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide o porušenie značnej intenzity alebo o porušovanie sústavné, ktoré však dôsledku svojho trvania, priebehu a pôsobenia na darcu alebo členov jeho rodiny nadobudne povahu hrubého porušenia dobrých mravov. Takýmto kvalifikovaným porušením dobrých mravov je napríklad fyzické násilie, hrubé urážky, neposkytnutie potrebnej pomoci. Bez akýchkoľvek pochybností sa bolo možné stotožniť so skutkovým záverom súdu prvého stupňa v tom smere, že medzi účastníkmi konania pretrvávali nezhody, ktorým dominovali hlavne hádky. Samotný žalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že ich obsahom boli hrubé vzájomné urážky, a to medzi žalobkyňou a jeho manželkou navzájom. Účastníkom týchto hádok bol aj žalovaný. Ďalším nesporným skutkovým zistením súdu prvého stupňa bol incident z 1. augusta 2010, kde po jednej z hádok došlo k fyzickému napadnutiu žalobkyne zo strany manželky žalovaného, vytrhnutím mobilného telefónu z rúk žalobkyne žalovaným a následne jeho zničeniu, ako aj poškodeniu zdravotnej pomôcky – palice žalobkyne zo strany žalovaného. Ak uvedený incident súd prvého stupňa vyhodnotil v jeho súvislostiach ako hrubé porušenie dobrých mravov, odvolací súd dospel k rovnakému záveru. Zlý vzťah žalobkyne k manželke žalovaného nijakým spôsobom neodôvodňovalo správanie žalovaného a jeho manželky zistené súdom prvého stupňa k žalobkyni. Odvolací súd sa nestotožnil i s námietkou žalovaného, že pri právnom hodnotení tejto veci je správanie sa jeho manželky (fyzický útok, hrubé urážky) bez právneho významu. Žalobkyni ako svojej matke mal žalovaný poskytnúť potrebnú pomoc, aby k takýmto situáciám nedochádzalo.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý ho žiadal zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, prípadne zmeniť a žalobu zamietnuť. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považoval žalovaný za nesprávny, vytykajúc mu vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a súčasne poukázal na to, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Uviedol, že bol ukrátený na svojich procesných právach, keď nemal možnosť byť prítomný pri výsluchu svedkov mimo pojednávania, a nemal možnosť im klásť otázky, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces. Vady konania videl ďalej i v tom, že súd nezisťoval skutočnosti, rozhodujúce pre objektívne posúdenie veci, a dôkazy ktoré boli navrhnuté alebo nevykonané alebo ich nesprávne prípadne vôbec nevyhodnotil. Namietal, že odvolací súd neprávne právne vec posúdil. Uviedol, že podľa výkladu ustanovenia 630 Občianskeho zákonníka, sa za právne relevantné považuje len také správanie sa obdarovaného, ktoré sa objektívne prejavilo. Nie je rozhodujúci subjektívny pocit a úsudok darcu (R 61/1997). Zároveň platí, že už pri výzve na vrátenie daru musí darca

konkretizovať dôvody, pre ktoré žiada vrátenie daru, čo žalobkyňa uviedla až v žalobe. V konaní bolo aj výpoveďami svedkov preukázané, že samotná žalobkyňa ako daryňa je konfliktnéj povahy, je nespokojná a často aj v minulosti vyvolávala hádky a roztržky, pričom niekoľko svedkov nezávisle od seba potvrdilo, že svoju nevestu – manželku obdarovaného, nevedela prijať a snažila sa ju aj v minulosti vyhnúť z domu. Tieto okolnosti súd nezohľadnil a vôbec sa s nimi v odôvodnení rozsudku nevysporiadal, a prihliadol iba na subjektívne a jednostranné opisovanie skutočností zo strany žalobkyne. Z tohto dôvodu sa súd nezaoberal ani tým, či práve v dôsledku správania sa daryne, ktoré by bolo možné hodnotiť ako provokatívne alebo konfliktné, nedošlo k neželanej reakcii manželky obdarovaného, čo malo za následok neobjektívne zistenie skutkového stavu veci. Najväčšie pochybenie súdu videl žalovaný v tom, že súd sa mal v tomto konkrétnom prípade zaoberať správaním sa jeho ako obdarovaného a nie jeho manželky, pretože jedine v prípade, ak by sa on voči žalobkyňi ako daryni dopustil v konaní a rozhodnutí súdu opísaných skutkov, bol by to dôvod požadovať od neho vrátenie daru. Konania uvedeného v § 630 Občianskeho zákonníka sa musí dopustiť výlučne obdarovaný. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky i Českej republiky.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho navrhla zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania, ktoré vyčíslila. Uviedla, že pokiaľ žalovaný namieta, že sa mimo pojednávania uskutočnil výsluch svedkýň, pri ktorom sa mu nevytvorila možnosť byť prítomný, táto námietka nebola uplatnená v odvolacom konaní, a preto nie je možné sa ňou už zaoberať. Rozsudok odvolacieho súdu považovala za vecne správny, vydaný na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), [tu však nemôže najvyšší súd neuviesť, že v dovolacom konaní sa nemení označenie účastníkov konania, a nie ako uviedol dovolateľ, keď sa v svojom dovolaní označil ako „navrhovateľ“, hoci v konaní vystupoval v postavení „odporcu“], a zastúpený v súlade so zákonom § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Predmetné dovolanie preto podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné nie je.

Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 O.s.p. (v znení do 1.1.2015). Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z nich vyplýva pre odvolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalovaný v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Žalovaný namietal, že mu bola odňatá možnosť byť prítomný pri výsluchu svedkýň V. V. a H. R., ktoré vzhľadom na zdravotný stav boli vypočuté mimo pojednávania (zápisnice o ich výsluchu na prvostupňovom súde sa nachádzajú na č.l. 61, 62 spisu). Z uvedených zápisníc je zrejmé, že sa účastníci konania, t.j. tak žalobkyňa, ani žalovaný (tak isto i ich právni zástupcovia) na uvedenom procesnom úkone nezúčastnili a neboli na tento úkon predvolaní. Takýto postup súdu by zaťažil za určitých okolností konanie pred súdom vadou podľa § 237 písm. f/ O. s.p.

Dovolací súd sa vyslovil k otázke možnosti prihliadnutia na vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., kedy uviedol, že podmienka prípustnosti podania dovolania nie je splnená v prípade, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom len pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania (R 39/1993).

Ako ďalej vyplýva z obsahu spisu (zápisnica o pojednávaní pred súdom prvého stupňa zo dňa 8. novembra 2011, č.l. 63 a nasl. spisu), konajúca sudkyňa prečítala obsah svedeckých výpovedí, k čom žalovaný namietol, že nesúhlasí s takýmto postupom. Následne bolo pojednávanie odročené za : “účelom zaslania kópií o výsluchu svedkýň, ktoré boli vypočuté mimo pojednávania s tým, že v lehote 5 dní právny zástupca žalovaného sa k týmto vyjadří a zároveň zašle súdu stanovisko, či trvá na konfrontácii vypočutých svedkýň, ktoré boli vypočuté mimo pojednávania „. V zápisnici z nasledujúceho pojednávania súdu zo dňa 1. decembra 2011, (č.l. 78 spisu) je uvedené: „Zástupca odporcu k vyjadreniu zástupcu navrhovateľky udáva, že netrvá na výsluchu dvoch svedkýň, ktoré boli vypočuté mimo pojednávania...“ Vo svojom odvolaní (č.l. 107 a nasl. spisu) žalovaný porušenie svojich procesných práv vo vzťahu k výsluchu svedkýň mimo pojednávania nenamietal.

Dovolací súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že v danom prípade neodňal súd svojím postupom žalovanému možnosť konať pred súdom a takéto jeho konanie v tomto konkrétnom prípade nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O. s.p.

Pokiaľ žalovaný namieta, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p.

Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania

a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999). Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Z obsahu dovolania napokon vyplýva, že žalovaný má za to, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a v tomto smere obsiahle uvádza dôvody svojho mimoriadneho opravného prostriedku.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Keďže žalovaný uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalovaného nie je podľa ustanovení § 238 O.s.p. prípustné a neboli preukázané procesné vady konania uvedené v § 237 O.s.p., dovolací súd odmietol

jeho dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešná žalobkyňa podala návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy dovolacieho konania aj vyčíslila. Dovolací súd jej priznal náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby poskytnutej žalobkyni vypracovaním jej vyjadrenia k dovolaniu v sume 67,88 €, ktorú zaviazal zaplatiť žalovaného na účet právneho zástupcu žalobkyne do troch dní.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. marca 2016

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová